FAUNA, czyli stwory Fauna

Marcelina Jarnuszkiewicz

FAUNA to – z grubsza rzecz ujmując – ‘ogół zwierząt charakterystycznych dla danego miejsca lub czasu’. Nie jest to słowo rodzime, ale nie jest to również – jak można by przypuszczać – klasyczne zapożyczenie z łaciny. FAUNA to słowo stworzone przez jednego z najznakomitszych Szwedów w dziejach – Carla von Linné, czyli Karola Linneusza. Szwedzki przyrodnik wymyślił je w 1746 r. niejako do pary ze słowem FLORA, o sto lat starszym od FAUNY. Nazwa ogółu zwierząt powstała jako nawiązanie do znanych z mitologii faunów – leśnych opiekunów dzikich zwierząt i sprzymierzeńców pasterzy.
Przy okazji: słowo FAUNA – jeśli nie jest niczyim imieniem – piszemy przez małe f: fauna. Słowo FAUN piszemy natomiast dużą (lub wielką) literą, jeśli jest imieniem rzymskiego boga płodności i górskich lasów, opiekuna pasterzy i ich stad, rzymskiego odpowiednika greckiego Pana. Jeśli zaś jest to określenie jednego z koziorogich i kozionogich półbogów, grasujących po starożytnych łąkach i lasach, niestroniących od alkoholu i z zapałem uganiających się za nimfami leśnymi, to zapisujemy ten wyraz małą literą. Poprawnie zatem: Faun był najbardziej znanym faunem.